

Nameravan napad na švedskega kralja.

Baje so prišli na sled zaroti od Angležev in Rusov najetih ljudi, ki so mislili ob priliki kraljeve udeležbe pri neki konjski razstavi umoriti švedskega kralja. Za zaroto se je pravočasno zvedelo in kralj ni šel na razstavo.

Slovenske žrtve za domovino.

— **Karol Kunstek.** Kot junak za domovino je padel in bil pokopan pri Gorjanskem na Goriškem dne 14. novembra 1915 nadobudni 20letni Karol Kunstek (Pomladinov) iz Stermeca pri Rogatecu. Dobil je strel v trebuh. Počivaj sladko, mlad junak, v goriški zemlji!

— **Janez Tumpej.** Dne 15. aprila t. l. je padel na Doberdobski gorski planoti Janez Tumpej, doma od Sv. Lovrenea na Dravskem polju. Bil je vrl in priden fant. Svetila mu večna luč!

— **Ivan Zlebnik.** Rečica ob Savinji: Med mnoge žrtve, ki jih je zahtevala domovina iz naše župnije, prištevamo tudi blagega mladeniča Ivana Zlebnika, p. d. Martinov. Padel je na severnem bojišču že mesca decembra 1914. Poročilo o njegovi smrti je prišlo šele mesca marca t. l., zato so njegovi stariši in znanci do istega časa domnevali, da se nahaja v vojnem ujetništvu. Rajni je služil pri domačem pešpolku št. 87, ter za časa mobilizacije moral odriniti na srbsko bojišče, kjer je bil ranjen v nogo. Dragi Janko, počivaj v miru in na svidenje v boljši domovini!

Razne novice.

* **Pogreb mil. g. stolnega prošta prelata Hribovskega** se je vršil večeraj v sredo ob 4. uri popoldne. Od kapiteljske hiše v stolnico je vodil spreved prevz. knezoškof sam ter opravil v cerkvi z duhovščino zadušne obrede za rajnega. Udeležba pri pogrebu je bila velika. Udeležili so se ga opat celjski Ogradi, prošt ptuški Jurkovič, arhidijakon konjski Hrastelj ter 91 duhovnikov. Tudi graški stolni kapitelj je poslal dva zastopnika. Nadalje so bili zastopniki: mariborski mestni zastop, okrajno glavarstvo, nadsodišče, okrajno finančno ravnateljstvo, vse šole itd. Telesni ostanki rajnega so se pokopali na tezenskem pokopališču. Naj v miru počiva!

* **Sv. birma v dekanatu Laško** se bo vršila po naslednjem redu: Dne 21. maja 1916 pri Sv. Martinu na Laškem; dne 22. maja v isti nadžupnijski cerkvi v Laškem trgu za sosedne župnije Sv. Rupert, Jurkloster, Razbor, Sv. Jedert, Sv. Miklavž, Sv. Marjeta, Sirje, Sv. Lenart; dne 23. maja v Loki, dne 24. maja v Trbovljah in dne 25. maja v Dolu.

* **Duhovniška imenovanja.** Mil. g. kanonik in bogoslovski ravnatelj Martin Matek je imenovan za ravnatelja knezoškofijske pisarne. Mil. g. kanonik Rudolf Janežič je imenovan za ravnatelja mariborskega bogoslova.

* **40letnica župnikovanja.** Pretekle dni je dopolnil č. g. zlatomašnik Jurij Bezenšek 40 let, odkar je bil prišel za župnika v Čadram pri Konjicah. Tu si je sedaj 78letni ter še duševno in telesno krepki gospod med ostalim postavil krasen spomenik s 40 m dolgo in 14 m široko novo cerkvijo, o kateri pravijo strokovnjaki, da bi čast delala vsaki katedrali.

* **Duhovniška vest.** Č. g. Franc Planinc, kaplan pri Sv. Jakobu v Slov. goricah, je prestavljen kot provizor k Sv. Bilenku na Kogu.

* **Zopet nov ogrsko-slovenski vojni kurat.** Poleg č. g. Karola Ficko je imenovan za vojnega kurata č. g. Jožef Ragašič, mestni kaplan markovski.

* **Vojni kurat č. g. Josip Pintar.** Roka se nam trese od žalosti, ko pišemo danes posmrtnico svojemu ljubemu prijatelju in sodelovalcu, č. g. Josipu Pintarju. Koliko nad se je cerkev in domovina stavila nanj, sedaj pa nam je legel že v prezgodnji grob k večnemu počitku! Kamor je prišel, kjer je bil, povsod je hodilo z njim veselje in radost. Bog mu je dal srečno nprav, s katero je povsod, kamor je stopil, razbujal novo življenje, veselo delovanje, radostno razpoloženje. Se le sedaj, ko nam je izginil za vselej, nam tečejo ob spominu nanj prve solze za njim, nam je povzročil prvo globoko žalost. Toda tako je bila volja Gospodova in njej se moramo pokorno ukloniti. Ko so sovražniki obstopili našo domovino in jo napadli s krvavo vojsko, tedaj živahnega g. Josipa ni zdržalo več v tesni sobici celjske kaplanije, ampak gnalo ga je ven v vrste naših mladeničev in mož, ki so prijeli za orožje, da branijo z njim svojega cesarja in Avstrijo. Prostovoljno se je oglasil za duhovniško službo na bojiščih. In ko je bil uslišan, je odšel z veseljem in navdušenjem med bojevnike, kjer je izpolnjeval zvesto in požrtvovalno podeljeno mu službo. Najboljši dokaz za njegovo vzorno službovanje je pač, da mu je cesar podelil duhovniški zaslužni križ z rdečo-belim trakom in za njegovo hrabrost pred sovražnikom na soški fronti viteški križ Franc Jože-

vega reda. Z najornim in razburljivim delovanjem na fronti si je nakopal srčno bolezen in dne 11. majnika mu je srčna kap pretrgala nit njegovga mladega življenja. Pokojnik je bil priden, goreč duhovnik v cerkvi in šoli ter zelo marljiv delavec v naših katoliških organizacijah. Posebno je bilo blagoslovljeno njegovo delovanje v orlovski organizaciji celjski in cele Savinjske doline. Sam še mladenič, jasnega, vedrega značaja, je skrbel za našo moško mladino, da je ostala tudi v najnevarnejših letih na pravih potih, zvesta preljubemu Bogu in mili slovenski domovini. Nebesa bodo vrlému mlademu dušnemu pastirju poplačala njegovo delo, pravično in obilno! Mi pa mu ohranimo trajan in hvaležen spomin. — Rojen je bil dne 3. marca 1885 v Poličanah in v mašnika posvečen dne 25. julija 1908. Služboval je kot kaplan v Makolah, na Muti in v Celju. Svetila mu večna luč!

— O njegovi smrti in pogrebu nam poroča divizijski župnik č. g. Alojzij Čížek tako-le: Jožef Pintar, vojni kurat nekega domobranskega polka, je dne 11. t. m. zjutraj naglo umrl. Zadel ga je srčna kap. Dne 10. maja je tožil svojim prijateljem, da ga tišči čez prsa, ob 3. uri zjutraj ga je še slišal stotnik, njegov sosed, in zjutraj ga je sluga dobil mrtvega. Kakor so zdravniki izjavili, je bila nagla smrt posledica nad vse naporega delovanja, zlasti na Doberdolu, kjer je v najhujšem ognju opravil za občudovanja vredno vstrajnostjo in požrtvovalnostjo svoj vojni-duhovniški poklic. Na sto in sto jih je sprevidel in tolažil v hudih bolečinah in smrtnem boju. Sedaj je pa tudi njega pokosila bela žena. A ne le ranjenim je bil tolažnik, tudi zdravim je pridno lomil kruh besede božje, jih tolažil, navduševal in vabil k sv. zakramentom, dobro vedoč, da mnogi le tam še najdejo utehe in tolažbo. Ko je nadvojvoda Evgen obiskal njegov polk, mu je sam priznal, da je gotovo njegovemu uplivanju na moštvo pripisati junaška dejanja tega že v tolikih bojih zmagovalnega polka. Od cesarja je dobil dvojno odlikovanje: duhovniški zaslužni križ in viteški križ Franc Jožefovega reda. Ravnokar so prihajale od ljubih prijateljev mnogobrojne častitke k zadnjemu odlikovanju, pa ga je poklical Bog k sebi, da mu podeli za njegovo požrtvovalno delovanje nebeško plačilo. Nam vsem njegovim prijateljem, ki je nas zadela prav hudo v srce vest, da ljubega Pintar Jožeka ni več med živimi, tolaži zavest, da, če je tudi naglo pokosila ga smrt, nepripravljen ni stopil pred Sodnika. Opravil je še mesca majnika vsak večer smarnice in zjutraj ob obilni udeležbi vojakov služil sveto daritev 10. majnika, ko je sv. cerkev slavila god njegovega patrona sv. Jožefa, je opravil sv. mašo zadnjikrat. Pogreb se je vršil dne 12. maja. Vodil ga je č. g. divizijski župnik Alojzij Čížek ob asistenci dveh vojnih kuratov ter mu spregovoril za slovo ob odprtem grobu. Navzoč je bil ves polk z gg. oficirji vred. Predragi Jožef, počivaj mirno v tuji zemlji! — Poveljnik c. kr. domobranskega pešpolka št. 26 je poslal očetu rajnega vojnega kurata Jož. Pintar sledeče pismo: „Na bojišču, dne 11. maja 1916. Naš nad vse visoko čislani prijatelj in duhovni svetovalec gospod vojni kurat Jožef Pintar, kateri je bil tako pri častniškem zboru kot tudi pri moštvu zaradi svoje dobrosrčnosti vsestransko priljubljen, zaradi svojega junaštva in neustrašenosti visokospoštovan in čaščen, je, žal, danes (dne 11. maja) ob 5. uri zjutraj vsled srčne kapi umrl. Vaš sin, g. vojni kurat Jožef Pintar, se v zadnjih dneh ni čutil popolnoma dobrega in je večkrat tožil o prehlajenju in o srčnih bolestinah. A dasiravno mu je zdravnik naročil, naj čuva postelj, je še vedno opravljal svoj duhovniški poklic in izvrševal svoje dolžnosti. Na večer pred smrtjo je še sedel s svojimi tovariši v častniški obednici in bil izborno razpoložen. Njegovi čini, njegovo obnašanje pred sovražnikom, posebej pa še njegovo neustrašeno zadržanje na Doberdolu, vse to bo ostalo vpisano v zgodovini našega polka. Mi ne izgubimo v njem samo plemenitega duhovnika in človekoljuba, ampak tudi hrabrega vojaka. Naj mu bo zemlja lahka! Spomini na njegove čine bodo ostali vojakom našega polka vedno nepozabni. Prosim Vas, da vzamete v mojem imenu, kakor tudi v imenu vseh častnikov in moštva našega polka na znanje najiskrenejše sožalje k tej pretežki izgubi. Rudolf Vahsy, podpolkovnik, polkovni poveljnik. — V torek, dne 16. maja, ob 8. uri zjutraj, se je po naročilu poveljstva 26. domobranskega pešpolka v Mariboru služila v baziliki Matere Milosti sv. maša-zadušnica za umrlim vojnim kuratom č. g. Pintarjem, združena z mrtvaškimi molitvami. Navzoči so bili stariši in drugi sorodniki pokojnega, poveljnik domobranskega pešpolka s službe prostimi častniki in moštvom.

* **Rok za podpisovanje 4. vojnega posojila podaljšan.** Finančno ministrstvo je podaljšalo rok za podpisovanje 4. vojnega posojila do torika, dne 23. t. m. Torek, dne 23. maja, je torej zadnji dan za podpisovanje 4. vojnega posojila. Slovenci, storite svojo domoljubno dolžnost!

* **Družba vednega češčenja** more se le sedaj razposlati posameznim župnijam izdelke paramentnega društva za leto 1915. Cerkevna predstojništva, ki želijo v tekočem letu podpore za svoje cerkve, naj blagovoljivo to poročati kn. šk. stolnemu in mestnemu župniškemu uradu v Mariboru vsaj do konca mesca julija. Zaboji in kartoni se naj na omenjeni naslov vrnejo.

* **Odlikovani štajerski slovenski učitelji.** S srebrno hrabrostno kolajno I. razreda so odlikovani: Franc Mejovšek, učitelj v Jarenini in poročnik 4. bosansko-herc. pešpolka; Franc Čuček, učitelj pri Sv. Antonu v Slov. gor. in poročnik v 26. domobranskem pešpolku; Maksimilijan Smole, učitelj v Račju in praporščak 26. domobranskega pešpolka; s srebrno hrabrostno kolajno II. razreda: Maksimilijan Viher, okrajni pomožni učitelj v Mariboru in poročnik v 2. polku deželnih strelcev; Anton Mohar, učitelj pri Sv. Marjeti na Dravskem polju in praporščak v 26. domobranskem pešpolku je odlikovan z bronasto hrabrostno kolajno; Ljudovik Varl, učitelj v Poličanah in računski podčastnik v 47. pešpolku, je odlikovan s srebrnim zaslužnim križcem na traku hrabrostne kolajne; Friderik Pučelik, učitelj v Lajterspergu pri Mariboru, je prejel najvišjo polvalo in priznanje.

* **Odlikovana** sta bila na bojnem polju za požrtvovalno in vzgljedno delovanje pred sovražnikom s srebrnem križcem s krono na hrabrostnem traku Rudolf Cimperšek iz znane Cimperšekove rodbine v Sevnici, ter Mihael Maček, oficijant iz Rogateca, sin Franca Maček iz Prevorja pri Kozjem. Obadva siužita od začetka vojske neprenehoma na fronti v lovs-kem bataljonu in sicer prvi kot štabni narednik in drugi kot računski podčastnik I. razreda.

* **Izvanredno odlikovanje slovenskega junaka.** Za nadognjičarja je imenovan ognjičar Alojzij Zelenko, doma iz Veržeja pri Ljutomeru, ki služi pri poljsko-havbičnem polku. Imenovani je že od začetka vojske na bojnem polju in se je udeležil prvih bojev v Srbiji, kjer je bil težko ranjen in odlikovan s srebrno hrabrostno kolajno. Od januarja 1915 se nahaja na severnem bojišču, kjer je bil tudi težko ranjen in je izvršil mnogo junaških činov, za katere je bil odlikovan z zlato in bronasto kolajno ter s srebrnim zaslužnim križcem s krono na traku hrabrostne svetinje.

* **Brata sta se našla na bojišču.** Janez Hriberšek nam piše z italijanskega bojišča: K Veliki noči smo bili izredno veseli, ko nam je g. podpolkovnik dal prosto, da smo lahko šli v cerkev. Na Velikonočni pondeljek sem šel iskat brata. Vedel sem, da je tu nekje. Ko sva prišla skupaj, je zavladovalo veliko veselje med nama. Govorila sva si, kje je lani on obhajal Velikonoč, kje pa jaz. Letos sva praznike skupaj obhajala. Drevje je tu na bojišču v lepem cvetju, trta lepo zeleni. Ljudje prav pridno delajo svoja dela, a mi pa svoja. Mi pa si zapojemo: „Za mejo tu italijansko, slovenski fantje smo, z orožjem hrabrim našim, domovje branimo. In dokler v prsih mladih, nam kri pretaka se, o mnogokrat preklican Lah si brusil bo pete.“ Srčne pozdrave iz tujine pošiljamo med svoje domačine: Janez Hriberšek in Andr. Godler iz Malega vrha pri Brežicah; Martin Jeršič iz Planine; Ivan Veble, Anton Drugovič in Andr. Spilner iz Dobove pri Brežicah.

* **Slovenci raje v strelskih jarkih kot v zaledju.** S tirolskih gor se nam piše dne 3. maja t. l.: Sprejmite najsrčnejšo zahvalo za pošiljanje Vašega lista ter iskrene pozdrave z italijanskega bojišča. Sedaj smo v rezervi. Vojna ne upliva slabo na naše razpoloženje, kar nas je Slovencev, smo vsi raje v strelskih jarkih, kot pa v zaledju, ker se igramo z Italijani, kot mačka z miško. Sploh je to ljudstvo zelo razburjenih živcev in ne vzdrži dolgo; obrazi so topi, brez odločnosti. In to ljudstvo naj bi zmagalo?! Pozdrav vsem bralcem in bralkam „Slovenskega Gospodarja“ od Jurija Plevnik.

* **Kdo kaj ve?** Pogreša se Ivan Peterk, doma iz Lembaha pri Mariboru. Služil je kot poddesetnik pri domobranskem pešpolku št. 26, 18. maršbataljon, 3. stotnija, vojna pošta št. 239. Prosi se, če kdo kaj ve o njem, naj naznani njegovemu bratu Pavlu Skerbot, c. kr. domobranski pešpolk št. 4, 13. stotnija, vojna pošta št. 608. — Kdo kaj ve o Štefanu Vollmaier, ki je služil pri domobranskem pešpolku št. 26, 12. stotnija, vojna pošta št. 48. Na italijanskem bojišču je bil dne 31. oktobra 1915 težko ranjen. Poročila njegovemu očetu Francu Vollmaier pri Sv. Ožbaltu, pošta Ribnica-Brezno.

* **Glas iz Rusije.** Jakob Hirga, doma iz Moškancje pri Sv. Marjeti, katerega smo imeli že za rajnega, 11 mesecev ni nič pisal. Njegovi tovariši in prijatelji so pošiljali domačim žalostne glasove, da je storil smrt za domovino. Dne 30. aprila t. l. pa je le še prišlo veselo pismo, katerega je pisal dne 26. 3. 1916. Pismo se glasi: „Preljubi stariši, sestrici in bratec! Prelepe in mile pozdrave Vam pošiljam iz daljne Rusije. Naznanim Vam, da sem še živ in dokaj zdrav. Samo velika žalost me obdaja, ker ne slišim nič od doma. Kako je kaj z Vami, ljubi mi domači? Ali še imate očeta doma? Ali so že tudi morali zapustiti rojstni kraj in iti za domovino v vojsko? Če Vam je kaj mogoče, pišite mi, kako je z Vami. Pristrčno lepo Vas vse pozdravi, posebno pa Vas, ljubi stariši Vaš sin Jakob v daljni Rusiji.“

* **Okrajni pomožni odbori.** Pri okrajnih sodnijah so ustanovljeni okrajni pomožni odbori, ki imajo nalogo, da pomagajo družinam vpoklicanih do podpor, in jim sploh grede v vseh košljivih zadevah na roko. Ako torej kaka žena ali sorodnik vpoklicanca misli, da se mu glede podpore godi krivica, t. j. ali sploh ne dobi podpore ali pa premalo, naj se obrne na okrajni pomožni odbor. Na ta odbor se naj obračajo tudi vdove padlih v zapuščinskih in drugih spornih zadevah. Odbor posluje trezplačno. V Mariboru je